

EN:

Příbram Scouts went on a foreign expedition to discover the beauty of the Netherlands!

Scout trip to the Netherlands? Yes, you read that right! We, a group of five rovers (15-18 years old), under the supervision of an experienced leader, went to the partner city of Příbram, the Dutch Hoorn, this September. From organizing the trip to buying food, it was all up to us. Unsure of English, we set out to discover the beauty of a new country. After a 12-hour, uncomfortable bus ride, we found ourselves at Amsterdam train station at dawn, all broken but full of anticipation. After the first couple of hours in a city full of canals and beautiful architecture, it was clear that we probably should have packed a bike in our backpack. "I don't think we'll fit in here without a bike." we said immediately. Neither does the suburb of Hoorn, a town on the shores of Lake Markermeer (Ijsselmeer according to the natives), where everyone has at least two bikes. The first reaction to the local scouts' clubhouses we stayed in was largely "Wow, I want that too!". What are we going to say, a Dutch hall with museum-worthy decorations is much more interesting than our little clubhouses. And the Hoorn's drainage canals aren't even close to our Litavka. We saw more than enough of them while exploring the historic town, as well as ancient houses, many with very bizarre histories, such as one in which lived a family of slave owners who only intermarried with each other. From there, we headed straight to Lidl, where we found, among other things, many foods unknown to Czechs, such as local Stroopwafels (waffles with honey), new flavours of popular drinks and traditional cheeses. Eventually, dinner went into the basket as well. Our first cooking session was not the most glorious. The calculation of the amount of ingredients needed for a dinner for eight people failed slightly and so a quick liaison had to be sent to Lidl for more sauce. Fortunately, this did not happen again in the following days, we enjoyed our meal and after successfully (and laboriously) planning our route for the next day, we headed to our sleeping bags, how else but on the ground.

Thanks to some clever planning, we were able to avoid the rain the next day at the indoor exhibition of the Zuiderzeemuseum in Enkhuizen. As well as an exhibition on fishing traditions and the drying of the sea, we were able to try on traditional costumes and see how a traditional wedding or Christmas celebration takes place in the Hoorn. There, we heard from the youngest member of the expedition, "I also want St. Nicholas instead of Santa Claus, St. Nicholas gives sweets!". The museum also has a very extensive outdoor exhibition in the form of original restored houses with opportunities to experience the life of a simple Enkhuizen fisherman, cheese maker or candy seller. We spent three hours there and even then had to take the ferry before we could see everything as we had a scout meeting to attend. And not just any scout. Hoorn Scouts are just like any other scouts, yet they are different, and we kept rolling our eyes at how many little things can make something like a scout meeting - already very interesting - so much better. Whether it was the opening hoisting of the Dutch flag on the flagpole or the initial juice drinking and candy eating together that we managed to mess up, as primitive as that sounds, we were thrilled. To this was added winning the competition for the fastest lighting of the fire and burning the string, because the Příbram scouts had to go to Hoorn to show how to do it properly. The fact that we were competing with guys four years younger than us we are just good. So of course we then helped the others with their fires and went straight into making friends. It was a big step out of their comfort zone for some of our team members, as they suddenly needed to speak English, even if they weren't too confident in their English. This was different to telling the lady in the shop that I was going to pay by card and not cash, these were complex

sentences! Sitting around the fire in the evening with the scout leaders we also had the opportunity to fully admire their concrete pool, which they call a fire pit here, and exchanged many funny and informative stories with them, whether from camps or meetings. After three days we returned home full of experiences and new friendships. Both international and interdivisional ones, as we didn't know each other that well before the trip.

What did all the participants tell us about the trip? We asked them two questions:

What is your best experience from this year's Hoorn?

Modurit: How the Hoorn Scouts involved us in their meetings. We were able to see how their meetings work.

Sasha: In Holland, I liked the museum and the meeting.

Piggy: What I liked best about Hoorn was meeting the Hoorn boys and the fire making competition.

Snehur: Building a fire with the Dutch scouts and walking through the Dutch town.

Liska: Definitely joining the scout meeting and sitting around the fire in the evening with the local scout leaders.

What did you learn on the trip and what are the most important things you take away from it?

Modurit: I learned again about the history of the Hoorn.

Sasa: I learned a little bit of English pronunciation, what I take away from the trip is that I need to learn English (because I'm not very good at it).

Piggy: What I take away from it is that even though I'm not very good at English, I know not to be afraid to speak and it's good to meet people from other countries.

Snehur: I got to know more about their culture and lifestyle.

Liska: I saw that scouting makes sense, even on an international scale.

NL:

Příbram Scouts gingen op buitenlandse expeditie om de schoonheid van Nederland te ontdekken!

Scoutingreis naar Nederland? Ja, dat lees je goed! Wij, een groep van vijf zwervers (15-18 jaar), gingen onder begeleiding van een ervaren leider in september naar partnerstad Příbram, het Nederlandse Hoorn. Van het organiseren van de reis tot het kopen van eten, alles was aan ons. Onzeker van de Engelse taal gingen we op pad om de schoonheid van een nieuw land te ontdekken.

Na een oncomfortabele busrit van 12 uur stonden we bij zonsopgang op het treinstation van Amsterdam, gebroken maar vol verwachting. Na de eerste paar uur in een stad vol grachten en prachtige architectuur was het duidelijk dat we waarschijnlijk een fiets in onze rugzak hadden moeten stoppen. "Ik denk niet dat we hier passen zonder fiets." zeiden we meteen. Ook niet in de buitenwijk van Hoorn, een stad aan het Markermeer (Ijsselmeer volgens de inwoners), waar iedereen minstens twee fietsen heeft. De eerste reactie op de clubhuizen van de plaatselijke scouting waar we verbleven was grotendeels "Wow, dat wil ik ook!". Wat zullen we zeggen, een Nederlandse zaal met museumwaardige decoraties is veel interessanter dan onze clubhuisjes. En de afwateringskanalen van de Hoorn komen niet eens in de buurt van onze Litavka. We hebben er meer dan genoeg gezien tijdens het verkennen van het historische stadje, evenals oude huizen, vele met zeer bizarre geschiedenissen, zoals een huis waarin een familie van slavenhouders woonde die alleen maar met elkaar trouwden. Van daaruit gingen we meteen door naar Lidl, waar we onder andere veel voor Tsjechen onbekend voedsel vonden, zoals lokale Stroopwafels (wafels met honing), nieuwe smaken van populaire dranken en traditionele kazen. Uiteindelijk ging ook het avondeten de mand in. Onze eerste kooksessie was niet de meest glorieuze. De berekening van de hoeveelheid ingrediënten die nodig waren voor een diner voor acht personen mislukte een beetje en dus moest er even snel naar Lidl worden gegaan voor meer saus. Gelukkig gebeurde dit de volgende dagen niet meer, we genoten van onze maaltijd en na het succesvol (en moeizaam) plannen van onze route voor de volgende dag, gingen we naar onze slaapzakken, hoe kan het ook anders dan op de grond.

Dankzij een slimme planning konden we de regen de volgende dag vermijden bij de overdekte tentoonstelling van het Zuiderzeemuseum in Enkhuizen. Naast de tentoonstelling over visserstraditie en het droogvallen van de zee, konden we traditionele klederdracht passen en zien hoe een traditionele bruiloft of kerstviering in de Hoorn plaatsvindt. Daar hoorden we van het jongste lid van de expeditie: "Ik wil ook Sinterklaas in plaats van de Kerstman, Sinterklaas geeft snoep!". Het museum heeft ook een zeer uitgebreide buitententoonstelling in de vorm van originele gerestaureerde huizen met mogelijkheden om het leven van een eenvoudige Enkhuizer visser, kaasmaker of snoepverkoper te ervaren. We hebben er drie uur doorgebracht en moesten zelfs toen nog de veerboot nemen voordat we alles konden zien, want we moesten naar een scoutingbijeenkomst. En niet zomaar een scouting. De scouts van Hoorn zijn net als alle andere scouts, maar toch zijn ze anders, en we bleven maar met onze ogen rollen over hoeveel kleine dingen zo iets als een scoutsbijeenkomst - toch al heel interessant - zoveel beter kunnen maken. Of het nu het eerste hijsen van de Nederlandse vlag aan de vlaggenmast was of het eerste sapje drinken en samen snoep eten dat we wisten te verprutsen, hoe primitief dat ook klinkt, we vonden het geweldig. Daar kwam het winnen van de wedstrijd voor het snelst aansteken van het vuur en het branden van het touwtje nog bij, want de scouts van Příbram moesten naar Hoorn om te laten zien hoe het goed moest. Het feit dat we het moesten opnemen tegen jongens die vier

jaar jonger waren dan wij, was gewoon goed. Dus natuurlijk hielpen we daarna de anderen met hun vuren en gingen we meteen vrienden maken. Voor sommige teamleden was het een grote stap uit hun comfortzone, omdat ze opeens Engels moesten spreken, ook al hadden ze niet al te veel vertrouwen in hun Engels. Dit was anders dan de dame in de winkel vertellen dat ik met een kaart ging betalen en niet contant, dit waren complexe zinnen! Toen we 's avonds rond het vuur zaten met de scoutsleiders, hadden we ook de gelegenheid om hun betonnen zwembad, dat ze hier een vuurplaats noemen, volledig te bewonderen en wisselden we veel grappige en informatieve verhalen met ze uit, zowel van kampen als bijeenkomsten.

Na drie dagen keerden we huiswaarts vol ervaringen en nieuwe vriendschappen. Zowel internationale als intersectorale, want voor de reis kenden we elkaar nog niet zo goed.

Wat vertelden alle deelnemers ons over de reis? We hebben ze twee vragen gesteld:

Wat is je beste ervaring van Hoorn dit jaar?

Modurit: Hoe de Hoorn Scouts ons betrokken bij hun bijeenkomsten. We konden zien hoe hun bijeenkomsten werken.

Sasa: In Nederland vond ik het museum en de bijeenkomst leuk.

Piggy: Wat ik het leukst vond aan Hoorn was het ontmoeten van de Hoornse jongens en de wedstrijd vuur maken.

Snehur: Vuur maken met de Nederlandse scouts en door de Nederlandse stad lopen.

Liska: Zeker meedoen met de scoutingbijeenkomst en 's avonds rond het vuur zitten met de lokale scoutingleiders.

Wat heb je geleerd tijdens de reis en wat zijn de belangrijkste dingen die je ervan meeneemt?

Modurit: Ik heb weer meer geleerd over de geschiedenis van Hoorn.

Sasa: Ik heb een beetje Engelse uitspraak geleerd, wat ik meeneem van de reis is dat ik Engels moet leren (want ik ben er niet zo goed in).

Piggy: Wat ik ervan heb meegenomen is dat, ook al ben ik niet zo goed in Engels, ik weet dat ik niet bang moet zijn om te praten en het is goed om mensen uit andere landen te ontmoeten.

Snehur: Ik heb meer geleerd over hun cultuur en levensstijl.

Liska: Ik heb gezien dat scouting zinvol is, zelfs op internationale schaal.